

klæringen til at forsvare den Brandlidte og forsøge at forklare, at det umuligt kan være ham, der kunde være Brandstifter. Den gaar i Enkeltheder om hans Vaansøgen for at bevise, at det umuligt kunde være ham; men det gjælder da ikke om at vise, hvem det ikke er, men det gjælder om at vise, hvem det er. Som sagt, hvis disse Erklæringer forelaa in extenso, kunde man maasse komme til et andet Resultat; men som de foreligge, kan man ikke faae Andet ud end tre Ting: Retsbetjenten i Varde vil modarbejde en Kommission, vil forsvare den Brandlidte og kan dog ikke Andet end erkjende, at der er Noget, der hedder særlig Erfaring, Anlæg og Dygtighed. Jeg ser derfor ikke Andet, end at her netop er en Leilighed, hvor den høitærede Minister maa træde til og give en Kommission. Her foreligger bestemt en Forbrydelse, og en Forbrydelse af den Art, som har vrist sig at omfatte flere Sogne, idet det ikke alene er i den By, hvor den Mand er, som er nævnt i Trufelsbrevene, men der foreligger det, at der endnu rettes Bestyldninger saa mod En og saa en Anden, og det er uhyggelige Forhold at leve under. En Forbryder af den Slags, der forstaar at udsprede saadanne Indtryk, som jeg citerede i Forstningen af mine Udtalelser, maa det jo være saa meget mere vigtigt at faae fat paa, som det lader til at være en Tyr med Begabelse, særlige Anlæg til den Slags Gjærning. Jeg skal derfor meget anbefale Udvalgets Indstilling og tilige rette en meget varm Anmodning til den høitærede Minister om dog endelig at tage denne Sag endnu en Gang under Overveelse, thi det forekommer mig virkelig, at der er noget Ubilligt i at negte disse Følt derovre ved Varde den Undersøgelse, som jeg synes, baade de og Sagen fortjener.

Formanden (Berg): Jeg haaber ikke, at de efterfølgende Talere ville gaa saa meget i det Enkelte med Hensyn til dette Spørgsmaal; dette vilde jeg nødig tilstede. Det ærede Medlem, der sidst talte, er jo særlig stillet til Sagen dels som Indbringer af Andragendet og dels som Kredsens Rigsdagsmænd; der var derfor særlig Grifvelse for ham til at udtale sig nærmere.

Leth: Der fremkom fra det ærede Medlem for Lyngby (Rosen) en Bemærkning, som jeg dog maaste tør antage ikke var rettet imod Udvalgets Formand. Det ærede Medlem sagde nemlig, at han ikke havde haft Leilighed til at gjøre sig nyere bekendt med denne Sag, om hvilken Indstillingspunktet under Nr. 1 foreligger. Der foreligger for Udvalget i saa Henseende en fuldstændig

Thingsvidneagt, og der har været tilbudt saavel det ærede Medlem som ethvert andet Medlem af Udvalget Leilighed til at gjøre sig bekendt med den. Maasse jeg turde tilspøe en formel Bemærkning endnu i Anledning af det ærede Medlems Ytring. Det ærede Medlem sagde nemlig — jeg tror, Ordene saldt saaledes — at han beklagede, at Andragendeubvalget ikke havde andre Former for sine Indstillingspunkter end paa en eller anden Maade en Henviisning til vedkommende Minister. Jeg tror, at dette berør paa en Feiltagelse; Andragendeubvalget maa have ganste den samme Ret som ethvert andet Udvalg til at formulere saadanne Forslag, som det maatte antage det for formaalstjenligt at bringe under Afstemning her i Thinget.

Rosen: Jeg har selvfølgelig ikke villet bebrejde Udvalgets ærede Formand Noget som helst. Jeg veed meget godt, at jeg ikke alene har haft Leilighed, men ogsaa benyttet den, til at se, hvad der forelaa for Udvalget, men jeg mente, at hvad der forelaa for Udvalget overhovedet, ikke var tilstrækkeligt til derpaa at danne sig en fuldstændig begrundet Mening om, hvem af de to Parter, om hvem der her i Virkeligheden er Tale, der har Ret eller Uret. Maa jeg gjøre en lille Bemærkning endnu. Hvad Formen for Indstillingerne angaar, har jeg ikke villet sige, at der ikke kunde tænkes andre Indstillingsformer, men hidtil har man haft den Bane ikke at benytte andre Former end disse, enten en Henviisning til Ministeren eller en Henviisning med en lille Modifikation eller en Henløgelse. Jeg har ikke sagt, at Udvalget ikke kunde benytte andre Former, tværtimod, jeg har sagt, at jeg syntes, det var godt og gavnligt, om man i Fremtiden ogsaa vilde komme til at benytte andre Former.

Ordføreren (N. S. Larsen): Det ærede Medlem fra Lyngby (Rosen) har Ret i, at Udvalget ikke har villet tage Standpunkt med Hensyn til Realiteten af Sagen, vi have ikke villet dømme Parterne imellem, paa ingen Maade, men vi have paa den anden Side været enige om, at der for Ministeren var Anledning, som Sagen forelaa, til at tage den under fornyet Overveelse. Vi vare enige om, at naar der til Folkethinget kom et Andragende fra en hæderlig Mand, hvori han kun begjærer den Bistand, som ligger i at henvise til Ministeren, og Andragendet er af den Bestaafenhed som det foreliggende, kunde vi ikke undslaa os for at foreslaa Andragendet henvist. Forøvrigt er det vel overflødig at tale længere om det første An-